

Abuzul de interpretare

Cezar
Adonis Mihalache

În curând am putea să-i spunem Curtea Constituțională Federativă Română... Pentru că încalcă tot mai des Legislativul și Executivul și tinde să suprimă, aparent cu tact, principiul separației puterilor în stat.

Mai nou, pare a se pune chiar în slujba expansiunii „puterii” minorităților! Pentru că asta face practic CCR prin ultimele sale constatări de „neconstituționale”: deschide porțițe pentru federalizarea țării. Că o face din prea mult elan sau ca sluj în slujba „lucrului bine făcut”, rămâne de văzut. Și s-a mers deja mult prea departe prin deciziile CCR, practic, de la blocarea activității serviciilor secrete, prin pronunțarea extinsă pe marginea legilor „big brother”, până la redefinirea conturului administrativ teritorial prin strivirea unor legi și principii care asigurau inclusiv menținerea integrității statale. Pentru că aici va duce recenta pronunțare a CCR vizând neconstituționalitatea articolului 19 din Legea partidelor (al. 3), privind numărul minim de semnături pentru înființarea unui partid.

Desigur, prima întrebare este: de ce acum? De ce i-a luat atâta timp Curții să constate că impunerea unui număr minim de semnături este o prevedere neconstituțională? Și este cu adevărat vorba de o prevedere neconstituțională sau, de fapt, suntem în fața unui abuz de interpretare în folosul anumitor structuri cu țintă regională?

Pentru că rostul „neconstituționalității” semnalate de CCR nu rezidă atât din eliminarea obligativității numărului minim de semnături, ci a rejectării logice a restului de text care impunea existența semnăturilor din cel puțin 18 județe! O prevedere ce putea împiedica înființarea formațiunilor regionale.

Acum însă, CCR elimină criteriul teritorial existent în Legea partidelor politice, pentru că, logic, numărul minim de fondatori

ai unui partid, spre care se tinde, între trei și zece persoane, nu va putea acoperi impunerea vizând liste de semnături din cel puțin 18 județe! Iar principalii beneficiari vor fi „fondatorii” partidelor etnice din Ardeal. Care, fie și doar prin denumire, erau în afara legii, precum Partidul Maghiarilor din Transilvania.

În fundamentarea „neconstituționalității” art.19, alin. 3, din Legea partidelor politice nr.14/2003 („Lista trebuie să cuprindă cel puțin 25 000 de membri fondatori, domiciliați în cel puțin 18 din județele țării și municipiul București, dar nu mai puțin de 700 de persoane pentru fiecare dintre aceste județe și municipiul București”), CCR a plecat de la opinia că prevederea existentă în legea partidelor vine în conflict cu legea supremă! Dar unde este oare îngrădirea dreptului la liberă asociere în acest caz? Sau cum va defini CCR libera asociere, între câte persoane, pentru a da un caracter logic neconstituționalității sesizate? În plus, se decide o adevărată Cutie a Pandorei, pentru că libera asociere privește și alte forme de organizare, precum fundațiile, unde există prevederi similare pentru un număr minim de fondatori.

Din păcate, așa cum arată lucrurile acum, decizia luată de CCR nu poate fi desprinsă de prezența unui etnic german în funtea țării. Și mai ales de trecutul acestuia când, ca președinte al Forumului Democrat al Germanilor (puțin probabil ca această formațiune să fi avut la rândul ei liste din 18 județe!) a semnat, alături de UDMR, statutul minorităților, cu toate prevederile sale anti-românești.

Or, acum își vor putea face partide toate minoritățile (de exemplu, CNS, care va ieși din ilegalitate în care se regăsea, declarându-se partid deși numărul total al secuilor din România este sub 600, adică departe de cei 25 000). Și vom avea parte de o invazie de partide, urmată de o „fedație” de formațiuni la nivel regional, înmulțirea previzibilă partidelor maghiaro-secuiești în Transilvania, fiind următorul

pretext pentru invocarea parlamentului regional.

Și totuși, nimic nou în viziunea CCR. Presiunile pentru eliminarea criteriului teritorial al listelor de clase politice erau mai vechi, încercând să transforme niște apărând simultan cu expansiunea formațiunilor etnice. Mai mult, chiar de atunci se propuneau două modalități de „îndreptare” a Legii partidelor. Prima viza promovarea în Parlament a unei propuneri legislative, iar a doua urmărea sesizarea Curții Constituționale, prin intermediul Avocatului Popular, pentru constatarea neconstituționalității art. 19 din Legea nr. 14/2003.

Ei bine, practic s-a mers pe amândouă căi, atât prin propuneri legislative la nivelul Comisiei de Cod Electoral, cât și prin sesizarea CCR. Or, ținând cont de propunerile de atunci, următorii pași sunt cât se poate de previzibili, fiind de așteptat ca după eliminarea condițiilor actuale pentru înregistrarea unui partid politic (acțiune realizată prin CCR) și înlocuirea lor cu minima condiție a existenței a trei membri fondatori (acțiune prin Comisia de Cod Electoral), vor urma alte două etape. Introducerea unei perioade pentru reînregistrarea partidelor care fac deja parte din Registrul partidelor politice și înregistrarea celor noi și stabilirea unui nou tip de formațiune, partidul care să participe „doar la alegerile locale, circumscripse unei anumite comunități locale”.

Practic, etape spre regionalizarea reprezentării cetățenești... Circul provocat de acuzațiile aduse de DNA la adresa Elenei Udrea continuă într-un mod care arată nu doar cât de aiurea sunt și legile, și funcționarea Justiției, dar și combinația de imbecilitate și ticăloșie a unor politicieni, dintre care unii sunt prezenți în supremul for al puterii, Parlamentul.

Elena Udrea este un parlamentar căruia i s-a cerut de patru ori controlul juridic și de patru ori arestarea preventivă. Orice om cu scaun la cap consideră că ar fi fost suficientă o singură cerere, pentru o singură „cauză”, restul fiind chichițe procedurale stupide, inventate de oameni care trebuie să-și justifice obiectul muncii, de la cei care croșetează legile, la cei care au „cauze” pe rol.

Integritatea circului a plecat de la faptul că DNA se joacă de-a șoarecele și pisica. Pisica este DNA. Dar șoarecele, cine este? O fi Elena Udrea? O fi Traian Băsescu? O fi întreaga șleahă care a domnit la modul feudal sub sceptrul lui Băsescu? Sau, poate, șoarecele este cetățeanul român, care trebuie prost înțeles, încât nu doar să fie uluit de felul cum se face justiția în România, ci mai ales, să se simtă terorizat de DNA și compania?! Nu am nici un motiv să fiu apărătorul de principiu

De-a șoarecele și pisica!

Petre
Iosipescu

Reforma întregii clase politice nu se face cocalari în domni, învățându-i să spună „mulțumesc”, „mă scuzați”, să mănânce cu furculița.

Reforma clasei politice se face din vârful ștampilei de vot, alegând omeni întregi la minte, la bun simț, nu bișnițari de promisiuni. Politicianul putred nu va fi schimbat de un miting pro-decență sau de un discurs echilibrat, nici măcar de chemarea norodului la armele normalizării. Până când votul poporului va fi exercitat în virtutea culorii politice, a plasei cu ulei și zahăr, a promisiunii și demagogiei livrate la vrac, nu vom schimba pupă noi o clasa politică reformată, dată pe brazdă.

Cercul provocat de acuzațiile aduse de DNA la adresa Elenei Udrea continuă într-un mod care arată nu doar cât de aiurea sunt și legile, și funcționarea Justiției, dar și combinația de imbecilitate și ticăloșie a unor politicieni, dintre care unii sunt prezenți în supremul for al puterii, Parlamentul.

Elena Udrea este un parlamentar căruia i s-a cerut de patru ori controlul juridic și de patru ori arestarea preventivă. Orice om cu scaun la cap consideră că ar fi fost suficientă o singură cerere, pentru o singură „cauză”, restul fiind chichițe procedurale stupide, inventate de oameni care trebuie să-și justifice obiectul muncii, de la cei care croșetează legile, la cei care au „cauze” pe rol.

Integritatea circului a plecat de la faptul că DNA se joacă de-a șoarecele și pisica. Pisica este DNA. Dar șoarecele, cine este? O fi Elena Udrea? O fi Traian Băsescu? O fi întreaga șleahă care a domnit la modul feudal sub sceptrul lui Băsescu? Sau, poate, șoarecele este cetățeanul român, care trebuie prost înțeles, încât nu doar să fie uluit de felul cum se face justiția în România, ci mai ales, să se simtă terorizat de DNA și compania?! Nu am nici un motiv să fiu apărătorul de principiu

al Elenei Udrea. Dimpotrivă, tipul acesta de femeie politician îmi repugnă integral.

La fel, nu am motive să fiu apărătorul nici unui politician prins cu mâna până-n umăr în banii statului ori ai altcuiva. Dar pretind fapte, documente, dovezi.

Mai exact, pretind ca acuzatorul să nu bată câmpii cu presupuneri, ci să prezinte judecătorului un dosar credibil. Există documente care arată impicarea Elenei Udrea în felurite porcării, de la Gala Bute la Microsoft și EADS?! Dacă există, atunci e simplu.

Lumea e, în general, mulțumită de această ofensivă împotriva corupției, considerându-se că ea reprezintă un semn al independenței justiției, deși până acolo e cale lungă.

O problema care se ridică este că arestul e supraaglomerat, iar cei reținuți (fără a fi condamnați), sunt supuși unui regim care poate avea consecințe neplăcute pentru statul român, în cazul sesizărilor la CEDO.

Nu mă refer, desigur, la sutienul doamnei Udrea, luat pe bună dreptate la intrarea în arest, nici la WC-ul turcesc și la lipsa apei calde, deși într-o societate cu minimă civilizație aceste lucruri n-ar trebui să constituie instrumente de umilire și „tortură”, chiar dacă mulți cred că cei aflați în astfel de situații le merită cu prisosință.

Și poate ar trebui gândite soluții chiar de genul celor avansate de aceeași Elena Udrea: că potențialii „beneficiari” să-și poată asigura un minim confort din banii proprii. Pentru ei și pentru urmașii urmașilor lor.

Zic, și eu!

Dezastrul desăvârșit al agriculturii românești în general, al celei maramureșene în special...

George Petrovai

Nici un petec de pământ din această țară, deci nici din economia ei, nu a scăpat de furia devastatoare a preținșilor reformatori postdecembriști. Totul este răsturnat, aproape tot ce mișcă-n țara asta a fost adus în pragul lichidării de bioterorismul tâlhăriei, trădării, nepăsării și incompetenței...

Cei care cunosc cât de cât Țara Maramureșului și istoria sa, știu că ea este un ținut de legendă și dor („Cine-o zis dorului dor,/ N-ar putea dormi ușor,/ Nici pe cergă, nici pe țol/, Numai pe pământul gol”, spun uluitoarele versuri ale unui vechi cântec popular), cu oameni parcă ciopliți din piatra munților în care-și proptesc neatârnat, dar cu sufletele îndulcite în miera datinilor și obiceiurilor pe care le înveșnesc cu acul și cu dalta atât în portul popular (cămăși, zadii, gubițe, cioareci, prosoape), cât și în lemnul adorabilelor bisericuțe și al porților monumentale.

De asemenea, mulți știu (ceilalți ar trebui să afle) cum că maramureșenii au fost din totdeauna neîntrețuți pomicultori și crescători de animale, ocupații care, în perioada interbelică, le-au dus faima peste mări și țări și le-au adus binemeritat belșug în case.

Unde sunt producțiile anului 1938, producții record realizate cu mijloacele mult mai rudimentare de la acea vreme, dar împlinite la gust prin stăruință și dăruire?

Bugetul personal al scriitorului și foamea pe care aleșii vor să i-o timbreze!

Corneliu Leu

Mă sună confracții agitați, confracții indignați, confracții nedumeriți de ceea ce vor aleșii lor din Uniuni, precum și aleșii aleșilor lor din Parlament cu acest timbru și mă acuză că stau insensibil, privind cu prea mult calm. Mă sună, dintre cunoscuți, telespectatorii mai obiectivi și măntreabă ce părere am despre ce se tot spune la televizor, că timbrul ar schimba soarta famelică a scriitorului. Mă sună profesioniști buni care măntreabă dacă avem ceva de câștigat din asta și mă sună grafomani care speră că, ieșind scandal, să-i primească și pe ei în Uniunea Scriitorilor. Mă sună, mă sună, mă sună!...

Înainte vreme aș fi spus că telefonul meu sună ntr-una ca la Gara de Nord; dar cu foamea asta în care nu mai sunt bani pentru biletul de tren, singura comparație e cu urgențele de la unu, unu, doi!... Mă sună, iar eu nu pot să răspund fiindcă râd și râd și râd!...

Nu, nu râd de moftul

Țăranii români de astăzi, atâția câți au mai rămas din generația în vârstă, privesc cu respect până și la producțiile raportate de activiștii regimului bolșevic și încet-încet, împinși de la spate de progeniturile ce slugăresc în străinătate, s-au obișnuit să-și cumpere toate cele din supermarketuri, chit că pe galantarele pline ochi cu produse impecabil ambalate, rareori mai dau peste ceva românesc.

Căci, în acele vremuri de tristă amintire, chiar și cel mai neprietenos petec de pământ era lucrat fie din dragoste atavică față de el, fie din teamă față de dispozițiile venite de la centru de-a nu lăsa în paragină nici o palmă de teren arabil...

Nu discutăm aici modul cum era lucrat pământul (cu toată mecanizarea și chimizarea de care documentele partidului-stat făceau atâta vâlvă), nici de felul cum erau îngrijite vitele la foarte multe cooperative agricole de producție (ca la indieni, era important doar numărul lor), ori de modul iresponsabil în care era adunată, transportată, depozitată și păzită recolta.

Toate astea sunt bine cunoscute și cred că nimeni nu are interesul să nege ori să ascundă faptul că răul în întreaga agricultură românească din zilele noastre de aici își trage seva. Pentru că vrând-nevrând trebuie să admitem legătura strânsă și de durată dintre distorsionarea moral-spirituală a producătorilor și cea economică operată de regimul comunist. Negreșit că prima dată a apărut distorsionarea moral-spirituală prin

lor, al celor care spun populist că fac toată această tevdură pentru mine și pentru nivelul meu de trai; nici de rafinamentul celor care vorbes elevat despre „condiția creatorului”!... Nu. Fiindcă asta nu e de răs. Logica simplă îmi spune că, pentru mine, ca scriitor care trăiesc după modul în care mi se vând cărțile, orice scumpire mă îndepărtează de cumpărător, deci mă lasă mai flămând. Eu știu clar că doar relația mea intermediată de editor, cu cititorul care mă cumpără, îmi face masa mai bogată sau mai săracă. În vreme ce relația încasărilor mele intermediată de o organizație ce le timbrează, acoperă cel mult salariile celor care o timbrează. Așa că nu mă bag în această poveste și sunt mulțumit cu orice stare care nu-mi alungă sau nu-mi împuținează cititorii.

Și atunci, vă veți întreba, desigur: Ce naiba gădesc de răs?!

Gădesc de răs toate argumentele caduce pe care le-au rostit aseară la un post TV niște staroști de breaslă artistică - președinți care, au și recunoscut că „Încasând timbrul, își pot plăti încălzirea pen-

primele detașamente de bolșevici alogeni și de activiști. Aceștia, prin amenințări, bătăi, arestări și crime, i-au obligat pe gospodarii sadea, numiți chiaburi în planul de colectivizare, să adere la crezul lor politic de forjare a omului nou după modelul lui homo sovieticus, adică în timp să devină leneși, hoți și mincinoși. Într-un cuvânt, mentalitatea le-a fost profund distorsionată (la unii ireversibil), iar ei sau, mă rog, cei mai mulți dintre ei, ca să mă folosesc de inspirata expresie a scriitorului kirghiz Cinghiz Aitmatov, au devenit niște veritabili mancurți în lupta atroce pentru supraviețuire.

În raportul dintre elementele binomului distorsiunii, mult mai importantă și mai periculoasă decât stabilirea primatului mi se pare a fi persistența schilodirii mentale și sufletești. S-au împlinit 25 de ani de la Decembrie și viața grosului românilor este departe de a intra pe un făgaș normal, necum să ia un curs ascendent: de la o lună la alta, în pofida angajamentelor pe care și le-au luat și continuă să și le ia aleșii, sărăcia, șomajul și nesiguranța zilei de mâine tind statornic spre cotele disperării, iar speranța și încrederea majorității românilor în șansa noastră de redresare, spre cele ale dezamăgirii depline.

Ce-i de făcut, în condițiile în care agricultura românească este plânsă și nu prea de oficiali pentru milioanele de hectare lăsate în paragină, dar este evident că-i dusă la groapă de resturile țărănimii îmbătrânite, și în condițiile în care însăși România a intrat în

trou biroul lor”, adică un lucru care, pe mine, nu mă încălzește cu nimic... Dar gădesc de răs mai ales faptul că nu i-au făcut să se jeneze pe parlamentarii care au luat în serios această Lege. A cărei expunere de motive, chiar dacă este semnată de doi deputați și un senator, are stilul inconfundabil al unui confrate de al nostru pe care de curând l-am văzut lăcrimând. Dar nu din grija pentru noi, ci pentru gazele furnizate la preț ieftin unui veros cavaler de industrie.

Da, lucrurile nu stau așa cum mă acuză unii: m-a interesat și pe mine scandalul și am vrut să mă documentez. Astfel am ajuns la elementele însoțitoare ale „Legii privind instituirea timbrului cultural” inițiată de domniile parlamentari Traian Dobrinescu, Varujan Vosganian și Gigel Sorinel Știrbu care scriu - în documentul de susținere care trebuie să fie cel mai serios și mai sobru la o lege - Expunerea de motive:

„...Prezentul act normativ... va înlocui Legea nr 35/1994... întrucât s-a dovedit greu aplicabilă și, în consecință, ineficientă...” - text onest și la locul lui, dar, căruia,

groapă cu multele miliarde împrumutate pentru cumpărarea alimentelor de bază? Căci la mijloc nu-i doar o banală manevră politică de felul panem et circenses, adică umplu mașul poporului și-i ofer circ (cel mai adesea la televizor) pentru a mă lăsa să-mi fac mendrele, chipurile că în acest mod ticălos și primitiv îl conduc. În joc este viitorul acestei nații și imaginea României, așa cum este ea percepută de străini - drept o țară înzestrată de Dumnezeu cu toate darurile Sale (România era numită Grădina Maicii Domnului de către papa Ioan Paul II), însă populată, dar mai ales condusă de niște lichele care se zbat din răspuțeri să o stoarcă de vlagă. Cândva, un oficial european făcea următoarea afirmație despre România, locuitorii și conducătorii ei: „Aveți o țară atât de frumoasă și bogată, încât oricât vă străduiți nu puteți s-o distrugeți”...

Răul din minți, prin urmare, este adevărata cauză a jalnicului paradox cu care se confruntă România și care o așază la coada țărilor din Uniunea Europeană - atâția oameni săraci într-o țară încă așa de bogată!

În aceste condiții, în atenția guvernărilor ar trebui să stea politicile grabnice și realiste pentru întinerirea forței de muncă din agricultură prin înființarea de cât mai multe microferme, fie prin investiții autohtone (desigur, cu largul sprijin al Executivului, cam așa cum au demarat japonezii în 1867 formidabila lor Restaurație Meiji), fie prin atragerea investitorilor străini

imediat, îi urmează ca o mare lovitură de teatru, următoarea frază argumentativă: „...Cultura românească, deși este copilul inteligent și talentat al familiei, a fost trimisă la colțul străzii să se descurce. Și nu se descurcă la colțul străzii! Timbrul cultural poate, însă rezolva problema existenței ei...” etc,

Vai de mine, Domnule Deputat Dobrinescu, vai de mine Domnule Deputat Știrbu, mă emoționează sensibilitatea Dumneavoastră artistică, dar nu pot crede că gogomănia cu copilul de la colțul străzii vă aparține!... De ce nu se descurcă, oare, acolo, la colțul străzii, acest copil inteligent și talentat al familiei?!

Păi cum o să se descurce dacă nici un ministru nu trece pe acolo ca să-i dea și lui niște gaze mai ieftine?!... Cum o să se descurce dacă nici un președinte sau primvicepreședinte de Uniune nu-i dă și lui un premiu pentru opera-omnia?!... Cum o să se descurce dacă, oricât s-ar încasa acest timbru, el se cheltuiește tot pentru propunerea unora la „Nobel”; chiar și în șoapte mai puțin auzite de membrii de rând, pe care nu-i

(dar îngreunând până la imposibil pentru străini procesul de cumpărare al pământului românesc!), fie - procedeu cel mai rentabil - urmând ambele căi.

Agricultura din Maramureșul Voievodal poate și trebuie să fie pusă pe picioare prin protejarea livezilor care au mai rămas și prin extinderea acestora, respectiv prin apariția de noi ferme de animale (cornute, cabaline, ovine, porcine) și a fabricilor pentru procesarea cărnii și laptelui. În paralel trebuie luate măsuri pentru îmbunătățirea fondului genetic, astfel încât să crească numărul exemplarelor valoroase de lapte, carne, lână și ouă, acțiuni care trebuie conduse cu multă atenție, altminteri se distruge fondul genetic al șeptelului autohton, firește, dacă acesta nu-i deja distrus (așa ca în Apusul Europei) prin frecvența și intensitatea încrucișărilor.

Precizez că la Sighetu Marmăției era cu ani în urmă, mai exact până la Decembrie, o modernă Stațiune pentru Cercetarea și Ameliorarea Rasei Brune, singura de acest tip din țară și, după părerea specialiștilor, unicat în Europa.

Din păcate, așa ca multe alte stațiuni pentru ameliorarea și adaptarea soiurilor de plante și a raselor de animale la condițiile climatice din țara noastră, și stațiunea sigheteană a fost mătrășită de elanul devastator al „revoluționarilor” puși pe căpătuială...

încălzește cu nimic timbrul!...

În vreme ce, nouă, ni se alungă bruma de cititori, prin tentativa acestor accize umflete, ca și cum cartea se vinde ca benzina și poate suporta oscilația prețurilor artificiale globalizate. Există o singură soluție legislativă pentru aceasta: Să acordăm imunitate parlamentară membrilor Uniunii Scriitorilor și să dăm premii literare unor parlamentari!...

Vă rog frumos, luați-mă în serios și nu râdeți de acest paradox. Eu cred că lucrul, de fapt, s-a și întâmplat. Și tocmai de asta, copilul inteligent și talentat își consumă genialitatea stând cu mâna ntinsă la colțul străzii.

Teribilă metaforă! Tare aș vrea s-o văd analizată și comentată sub toate aspectele valențelor ei etice și estetice, într-un studiu pe care, la despărțirea de primvicepreședintele său, îl va semna Nicolae Manolescu.

Pe care îl salut netimbrat, dar cu întregul meu respect colegial.

Cîți stăpîni are România?

Maria
Diana Popescu

Că e de bine sau e de rău numirea lui Eduard Hellvig la cîrma S.R.I. nu vom ști prea curînd. Dacă Președintele României n-a consultat axa Washington-Berlin, iar numirea lui Hellvig ar fi parte din pachetul de datorii față de sponsori, atunci, se cheamă că a înțarcat bălaia.

Ar fi vorba de încă un buștean doborît sub pretextul copacilor smulși de inundațiile și viitura arestarilor din ultimul timp.

În contextul vasalității față de imperiile hiperactive ale Occidentului, era firesc să-ți consulți stăpîni care ți-au întins o mînă în competiția cîștigată. Nici prea titrat, nici cu o profesie la bază (a se vedea că un curs de cîțiva ani, trei parcă, la o universitate, plus niște cursuri politice de vară, sînt cuiburi născătoare de politicieni cu capul în nori), din postura de șomer de lux, Eduard Hellvig a făcut un salt acrobatic tocmai în fruntea Serviciului Român de Informații, una dintre cele mai importante pîrghii în administrarea statului. Dacă sistemul de

învățământ, metamorfozat cu intenții criminale, produce doar semianalfabeți cu diplome de alfabeți, de unde să scoatem guvernanți sau oficiali de calitate? La conducerea României s-a rotit perpetuu același profil de politician care și-a dat pantalonii jos la comandă sau și-a ridicat generos fusta, cu plecaciune și smerenie, în fața „valorilor” occidentale!

După cîte vedem de ani și ani de zile, a te remarca, azi, în politică, înseamnă a frauda și a-ți face stagiul după gratii. În acest ritm al inversării acute și dureroase a valorilor românismului, nu peste mult timp, copiii românilor se vor numi în mod obligatoriu, Klaus, Orban, Helga, Merkel, Hellvig, Marko Attila, acesta din urmă fiind numele deputatului fugar, care se ascunde în Ungaria după ce Camera Deputaților a dat aviz de arestare preventivă din luna decembrie a anului trecut, iar M.A.E. s-a spălat pe mîini.

Efectiv, pe Eduard Hellvig l-a căutat norocul pe acasă, avînd în vedere că în 2009, absolvent ca bursier Sörös al unor cursuri speciale, a solicitat acordarea de ajutor de șomaj din partea statului român, pentru că nu

și-a putut găsi un loc de muncă. Păi, cred și eu! Cum să-și găsească loc de muncă în baza unei școli politice? România are nevoie de medici, profesori, ingineri, arhitecți, muncitori, oameni de știință, nu de prăsierea și înmulțirea la infinit a unei clase politice degenerate. O analiză a declarațiilor de avere a celor 59 de foști parlamentari care au solicitat ajutor de șomaj, printre care și Eduard Hellvig, arată că mulți dintre ei fac parte din categoria șomerilor de lux, cu conturi consistente în bănci și acțiuni la diverse firme aducătoare de venituri. Rogu-vă, gîndiți-vă la un român muncitor, al cărui loc de muncă a fost desființat și care va primi o îndemnizație de șomaj de 500 de lei pe lună, timp e nouă luni. Din ce trăiește bietul român, cînd numai întreținerea la bloc pe timp de iarnă se ridică la 400 de lei pentru un apartament modest? Dar un țaran cu o pensie de 400 de lei cum supraviețuiește? Europarlamentarii care reprezintă România la curțile de neînduplecat ale Uniunii ar trebui să propună pentru români un salariu minim pe Uniune, dacă tot vorbesc despre drepturi și obligații nediscrim-

inatorii. Guvernanții noștri acceptă condițiile abuzive ale infamei dictaturi F.M.I., în fața căruia dă raportul cu slugărnice și umilintă. Nu prea înțeleg cum devine „cesiunea”: sîntem integrați în Uniunea Europeană, dar F.M.I.-ul dictează? Cîți stăpîni are România? A cui colonie sîntem? Măcar să știm și noi. Muncitorii calificați și necalificați care lucrează în condiții grele, uneori inumane, clasa mijlocie care lucrează cîte 12 ore pe zi, intelectuali, medicii, profesorii ar trebui plătiți cu mii de euro pe lună.

Un fapt m-a șocat în tot acest sfert de veac, și anume, obrăznicia mereu crescîndă a clasei politice de a da găuri în partea de barcă a poporului nostru, reușind împărțirea lui în două și scufundarea într-o mare măsură. Mă întreb, cînd oare ne-a dat nouă mintea pe dinafară?

Atunci cînd unii au intrat în biserica „Adorarea lui Băsescu” și au stat prea mult în genunchi, sau acum, cînd, cu coada între picioare, alții sau tot aceiași se ploconesc în fața unor „sfinți” străini, care nu se vor trezi niciodată din revelația lăcomiei și corupției? Auzim cum se cioplesc țepele și vedem cum se

pun în scenă piese de teatru, actori fiind vechile lichele politice. Brambureala cu arestările preventive și eliberările de după, nu e o înțimplare simplă. S-a dorit un nou episod gen „ziariștii răpiți în Irak”, în care Băsescu și serviciile secrete trebuiau să apară ca salvatori, iar opinia publică să aibă mintea ocupată. Regia aceasta nu va mai funcționa prea mult timp.

Poporul nu poate fi sabotat la nesfîrșit! Dacă aș fi prim ministru aș reduce la jumătate numărul servitorilor din servicii. România nu-și poate permite luxul unei concurențe cu C.I.A. sau F.S.B., privind numărul de angajați, aceștia consumînd bani serioși de la buget, în timp ce sănătatea și educația trăiesc de pe o zi pe alta. De ce ar avea nevoie România de atîția servitori servili, care să spună mereu „yes” (dar fără să iasă din sistem!), în schimbul unor salarii consistente, cînd soarta României este tranșată în spatele ușilor închise de nedreptele și întortocheatele politici Washington-Bruxell & Co?

Orizonturi confuze...

intimidează orice șansă democratică a opoziției la Moscova, fac ca la Chișinău comuniștii lui Voronin să jubileze că nu pot fi scoși încă din calcul. Invazia rusească din Ucraina, cu care se legitimează iraționalul, zdruncină la Chișinău elanurile pro-europene și chiar pe cele pro-românești.

De la București, susținerea moldovenilor se limitează doar la declarațiile și vizitele președintelui Klaus Iohannis, fiindcă MAE și Guvernul lui Ponta păstrează un ton rece și distant pe această frecvență. Diplomația rusă, pe de altă parte, duce o ofensivă politică evidentă de izolare a României în regiune, nu neapărat pentru statutul ei nord-atlantic și nici pentru scutul antirachetă de la Deveselu, cât pentru a contracara orice influență pro-europeană în teritoriul fost sovietic al eugeniei staliniste.

Ungurii lui Orban oscilează între ruși și Europa în ciuda manifestațiilor maghiare de protest; gazele rusești și eventuale garanții iredentiste pun Budapesta într-o postură șovăielnică. La fel se întîmplă și în Serbia, ca să nu mai spunem că și bulgarii, dincolo de afinitățile lor slave, sunt ispitiți cu alternativa gazo-

ductului care scoate România din calcul. Și tot în plan extern, noi băjbăim încă după sprijinul marilor puteri; imediat după 1989 spre Franța, iar acum spre Ger-

mania. Nu e nimic rău în asta, dar mi se pare că nu de reconfirmări avem nevoie acum.

Noi avem serioase probleme interne începînd de la contradicțiile puterii, și mă refer la ineficiențele guvernării, la suspiciunile care planează asupra guvernanților mai vechi și mai noi, la incapacitatea de a revigora economia așa încât în aval de aceasta să se echilibreze exodul de inteligență, exodul de forță de muncă de medie sau înaltă competență, să se redreseze sistemul de învățământ și cel de sănătate etc. Apoi decalajul de imagine publică dintre noul președinte și premier,

jocurile subtile de putere, efectele mediatice ale unei prese angajate politic, în bună parte adjudecată de moguli șantajști sau de politicieni de stînga fac ca

să băjbăim încă în confuzie.

Lăsăm impresia unui popor greu previzibil, care se găsește mereu în criză, aproape de abandonul istoric, incapabil să se reproducă într-un continuum ascendent, însă preferînd să supraviețuiască într-unul orizontal.

Din această cauză, la testul remodernizării clacăm în voință, nu în criteriu. Cu un premier care nici sub presiunile morale ale eșecurilor de orice fel nu admite că e deja expirat, cu o clasă politică coruptă și ineficientă și în declin demografic suntem din nou testați în capacitatea noastră de actualizare. Personal, încerc să cred că

pericolul rus e doar unul simptomatic și mă sprijin pe tineretul și elitele ruse care nu pot duce în cărcă stigmatul anacronismului lui Putin la nesfîrșit și nici nu vor rămâne indiferenți la asasinatul libertății de opinie, tot așa cum nici maghiarii lui Orban nu își leagă existențial proiectele de nostalgiile ungarilor din Ardeal, din Serbia ori din Slovacia. Tot așa cred că sârbii și bulgarii nu își riscă prezentul pentru himere panslaviste.

Excluzînd unele resentimente recente ale sârbilor, legate de prăbușirea fostei Iugoslavii, clasa politică de la Belgrad, cu mai vechile ei orientări pro-occidentale, nu ar opta pentru oferta pro-rusă a lui Putin din moment ce nici în timpul lui Josip Broz Tito nu a făcut-o. Mă tem însă că, în ce ne privește, fondul optimist al așteptărilor de la alegerea lui Klaus Iohannis ca președinte cu un vot covârșitor ar putea fi contrabalansat și zădărnicit de agonia guvernului Ponta și de majoritatea parlamentară pe care acesta se sprijină.

Aș vrea să cred totuși că primăvara asta timpurie nu se va irosi în speculații și provizorat.

Ora de impuneri: de la generația decreștelor la generația olimpicilor la religie?!

Cezar
A. Mihalache

Cu două mâini stângi, CNA a semnat un adevărat „autodenunț” despre felul părtinitor (voit fățiș) în care adoptă anumite decizii. O hotărâre care, oricât ne-ar înmuia inimile de români care își apără Biserica Strămoșească, nu ar trebui să ne acopere rațiunea. Pentru că, pornită ca o inițiativă socială, convingerea părinților să-și înscrie copiii la Ora de religie s-a transformat într-o acțiune manipulativ-determinantă. Cel puțin din clipa în care în „dezbateri” s-a implicat cu o poziție clar părtinitoare o instituție a statului: CNA.

Până în acel moment existau cele două tabere clar delimitate. Cea „de racolare”, în favoarea dorinței bisericii de a vedea toți copiii înregimentați la Ora de religie, din păcate nu dintr-o pornire spirituală, ci pentru a asigura „catedre” pentru sute de absolvenți ai Teologiei, și cea a societății, cu cele două fragmente pro și contra. Dar cum mesajul Bisericii nu mai avea timpul necesar pentru a ajunge la enoriași, limitat printr-o decizie a CCR corelată cu specificul programei școlare, și care a născut data final cutremurătoare de

6 martie, ca ultimă zi a a completării cererilor pentru ora de religie (deși anul viitor se va putea bifa din nou opțiunea religiei în curricula elevilor), în eter au fost lansate clipuri de convingere. De determinare manipulativă, nu de infor-

sa educațională. Poate cu Ora satului, singura care se transmitea în acele vremuri! Depășim însă fracturile de logică! Dar nu putem trece peste conținutul în sine al clipurilor, total părtinitor, „a priori” chiar (căci, altfel, o să ne ardă pielea indiscipliniei

mai are timp să semneze contracte cu eventualii sponsori!

Așadar, s-a trecut la muniția grea: CNA. La scuturarea brațelor Consiliului, aparent cu normă de recomandare, instituția votând ca televiziunile să difuzeze,

unei loterii a Orei de religie. După modelul Loteriei cu bonuri fiscale. Dar e cam greu, pentru că Biserica nu taie chitanțe, nu dă bonuri fiscale! Oricum, un pas l-au făcut călugării de la Mănăstirea Sihăstria Putnei care au pus la bătaie premii în bani pentru eseuri cu tema „De ce este importantă ora de religie pentru mine”.

Desigur, ar putea interveni din nou CCR. De la care a plecat totul! Pentru ca a avut curajul să pună pe primul plan voința subiectului. Acel subiect pe care unii îl vor doar un piguin citând acatiste. O Curte Constituțională care ar putea dezbate despre felul în care recomandarea sa de constituționalitate, aceea ca părinții să DECIDĂ, a fost răsucită prin instrumentul media într-o subversivă colită copy-paste a deciziilor pentru biblioraftul cu cereri pentru Ora de religie.

Și nu în cele din urmă, după CNA, ar trebui ca Armata și Internele să se implice la fel de hotărât! Unii să prindă copiii cu arcanul la sutana dascălilor de religie, ceilalți să păzească elevii să nu fugă de la ore!

mare, materialele nefiind nicidecum articole audio-video echilibrate despre rostul Orei de religie.

Și lăsăm de o parte fracturile de logică din unele clipuri. Acelea în care un protagonist ne vorbește despre binefacerile pe care le-a avut el, personal, la nivelul formării sale ca locuitor al cetății de azi, o formare plină de conduite și norme morale, chiar dacă era puțin probabil să fi avut spor cu Ora de religie din copilăria

în focurile iadului!). CNA nu a atras atenția dară pentru prezentarea echilibrată celor două opinii, ba, mai mult a trecut în propria-i „curriculum” orele de impuneri către televiziuni. Evident, era opțiunea televiziunilor de a difuza ori nu aceste clipuri. Și care puteau fi transmise ca material publicitar. Dar ar fi costat! Iar Biserica, deși ține la catedrele dascălilor ei, nu își permite să finanțeze acest program de îndoctrinare. Sau poate nu

gratuit, aceste clipuri. Grăbic și negreșit! Un fel de indulgență dată de CNA Bisericii în numele teledifuzorilor.

Ce va urma? Includerea programelor radio TV ale Bisericii în grila „must-carry”. Adică, program obligatoriu la retransmitere?! Ar fi o soluție, mai ales cu o televiziune publică gata să fie eliminată din spațiul audiovizual. Eventual, o reorganizare ca Trinitas TVR 1! Sau poate chiar organizarea

Ce a îmbolnăvit România...

înnegriți de ani din cartierele periferice, ai un sentiment de repulsie vecin cu reacția generată de îngurgitarea unor scoici vechi, uitate la soare vreo două săptămâni.

cursă privată la Monaco, trimit după carne de mici, să-și astâmpere dorul gusturilor de-acasă, oscilezi între răs isteric și plâns. Dacă mai aducem în

zine ce practică prețuri descurajante pentru un muritor cu nivel de trai mediu, obții imaginea perfectă a unei găști de parveniți cocotați pe ulucile bunăstării cu

privati, cu bani obținuți din afaceri, șmenuri și speculații la fel de private, n-aveau decât să se plimbe cu elicopterul oriunde, n-aveau decât să-și trimită servitorii după cuburi de gheață și-n deșert.

Grandomania, împlinirea gusturilor fine cu năravurile desprinse din universul mitocanilor, opulența duhnind a kitsch caracterizează o parte a „înaltei societăți”.

Am spus-o de nenumărate ori, indecența parveniților care-și exhibă caracatița avuției pe turla societății e una dintre molimele devastatoare care au îmbolnăvit România.

Petre
Iosipescu

Oricât s-ar strădui unii ghiolbani și unele precupețe politice să pozeze în domni și doamne, esența tare a mârânăiei, a parvenitismului răzbate și prin țesătură deasă a hănuței firmate, pentru care au plătit sute de mii de euro. Nici parfumurile tari, nici deodorantul cel mai fin nu pot ascunde mireasma inconfundabilă a usturoiului ce îmbunătățește gustul cârnaților de Pleșcoi.

Când afli că unii dintre politicienii români pleacă în concediu cu un avion particular până la Atena, iar de acolo, pana pe o insula exclusivistă încalecă un elicopter, ai sentimentul că te întresezezi cu ditamai parvenitismul despuiat, cu șuncile-i dizgrațioase atârând greșos.

Când vezi imagini cu politicieni și afaceriști jucând table la Monte Carlo, așa cum o fac purtătorii de maiouri soioase și șlapi

Când vezi că alți gândăcei politici corciți cu oportuniști deghizați în „businessmani”, ajunși cu o

discuție și sesiunile de „shopping” consumate pe la magazinele celebre din Milano, Paris ori Dubai, maga-

fundație șubredă.

Dacă toți acești demni urmași ai lui Dinu Păturică ar fi fost niște

